

ת"פ 67716/12/20 - מדינת ישראל ע"י נגד יהודה שוורצבארד ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 67716-12-20 מדינת ישראל נ' שוורצבארד

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד דניאל שחף

המאשימה

נגד

יהודה שוורצבארד ע"י עו"ד השאם קבלאן

הנאשם

החלטה

רקע

הנאשם הורשע על פי הודעתו בעבירת תקיפה. ואלו עובדות האישום:

הנאשם שירת במשטרת ישראל, בתפקיד כלאי בתחנת לב הבירה. ביום 8.10.21, במסגרת תפקידו, קלט בתחנה הנאשם אדם שנעצר בחשד לתקיפת שוטרים (להלן: **המתלונן**).

המתלונן התעמת עם הנאשם ופנה אליו באופן בוטה ומאיים, קילל אותו והתגרה בו. הנאשם נכנס לתא העצורים וכבל את המתלונן באזיקים, והמתלונן קרב אליו, ואז הכה הנאשם את המתלונן בפניו.

הודאת הנאשם באה במסגרתו של הסדר דיוני, אשר כלל תיקונים בכתב האישום, ללא הסכמה בשאלת העונש.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירה ועל הערכים המוגנים ובתוך כך עמדה על השימוש בכח שנעשה בזמן שהמתלונן כבול. לשיטתה, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ושל"צ ועד מספר חודשי מאסר. ולהטיל עליו עונש של מאסר מותנה, של"צ ופיצוי. ביחס לשאלת ההרשעה טענה, כי נסיבות המקרה אינן מצדיקות המנעות מהרשעה משום שהנזק הצפוי לנאשם אינו הולם את ההלכה הפסוקה ובאופן עקרוני, כאשר הנאשם הוא שוטר ראוי כי יורשע.

ב"כ הנאשם טען כי מעשיו של הנאשם הם ברף החומרה הנמוך והם נעשו לאחר שהמתלונן התגרה בו. בנוסף, עמד על כך שהנאשם קיבל אחריות מלאה והתנצל על מעשיו. לצד זאת, הפנה להערכה הרבה לה זוכה הנאשם ולכך שהתגייס לשירות חרף פטור דתי שניתן לו והגיש מסמכים בעניין וכן אישור על כך שהנאשם הוא סטודנט למשפטים ולפני ימים ספורים נולד לו בן. לאור אלה ביקש להימנע מהרשעת הנאשם.

הנאשם ביקש להתנצל על מעשיו.

ראיות לעונש

לזכות הנאשם העיד מפקדו ששיבח את תפקודו של הנאשם במסגרת שירותו במשטרה.

ב"כ הנאשם הגיש אסופת מסמכים מהם עולה כי הנאשם גויס למשטרה במסגרת תוכנית לגיוס אוכלוסייה מהמגזר החרדי וכן הוגשו מספר תעודות הצטיינות והערכה אותן קיבל הנאשם על תפקודו.

שירות המבחן פירט על קורות חייו של הנאשם ובכלל זה לכך שגדל במסגרות חרדיות ובגיל מאוחר התגייס לשירות חובה במשטרה. עוד פורטו בהקשר זה הקשיים המשפחתיים איתם התמודד הנאשם, לגביהם לא ארחיב. שירות המבחן עמד על כך שהנאשם הצליח להשתלב בחברה הכללית חרף היותו נעדר גב משפחתי וכלכלי ומהתסקיר עולה כי השירות התרשם שהנאשם התחרט על מעשיו חרטה כנה והעבירה שביצע חריגה ואינה משקפת את דרכו ואורחותיו. לאור אלה, שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו עונש של 80 של"צ.

דין והכרעה

לאור נסיבות המקרה, ראיתי כי ענינו של הנאשם נופל למקרים החריגים, בהם ניתן להמנע מהרשעתו של מי שעבר עבירה:

מבלי להקל ראש בחומרת המעשה ופגיעתו בערכים מוגנים, מדובר באירוע ממוקד, אשר לא גרם למתלונן לחבלת גוף ומנגד, קדמה לו התגרות בוטה מצידו של המתלונן. משכך, אופי המעשה מתיישב עם האפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעה.

מהתסקיר עולה, כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי וערכי, אשר קיבל אחריות למעשה בו נכשל, מביע עליו חרטה, ומדובר במעידה בודדת, אשר אינה משקפת את התנהלותו ואת דרכו, ואין חשש כי ישוב ויעבור עבירה דומה. עוד עולה, כי הרשעה עלולה להקשות על הנאשם בהמשך דרכו בחיים ולקטוע את המסלול המקצועי בו הוא נמצא ועושה בו חיל - והדברים אמורים במיוחד בשים לב לכך שאין לנאשם תמיכה ממשפחתו והוא עזב את החברה בה גדל, ועל כן הפגיעה בו עלולה להיות קשה במיוחד.

הצטברם של גורמים אלו, מביא למסקנה, כי בנסיבות המקרה הפגיעה שתגרם לנאשם כתוצאה מהרשעה עולה במידה ניכרת על חומרת מעשיו ועל כן ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה. ר' למשל ע"פ 5446/15, אשר חנימוב נ' מדינת ישראל, שם נקבע בעניינו של צעיר אשר הורשע בסיוע לסרסרות:

18. בנסיבות המיוחדות של המקרה שלפנינו, אנו סבורים כי הנורמה החברתית הכללית סובלת את אי הרשעתו בדין נוכח הפגיעה הכבדה בסיכויי שיקומו של המערער. אכן, המדובר בעבירה חמורה, בעלת פסול מוסרי אינהרנטי, אך עם זאת, דומה כי עבירה זו אינה משתייכת לקטגורית העבירות בהן לא ניתן, מניה וביה, לבטל את הרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. זאת במיוחד שעה שמשקלם של שיקולי ענישה המסורתיים - הרתעה ומניעה - נמוך ביותר בענייננו, נוכח הפסקת המעשים מיוזמתו של המערער, אף טרם החלה חקירה משטרתית בנושא, ושאיפתו האמתית והכנה לשוב לדרך המוטב. אל מול חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי, יש להעמיד את הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה ממנה. כאמור, בנסיבות המקרה הקונקרטי, הרשעתו של המערער משפיעה ישירות על עיסוקו המקצועי, ועלולה להוביל לכך שהוא לא יקבל

היתר נהיגה באמבולנס - על אף שהשקיע זמן ומאמצים בלימודי הסמכה כנהג אמבולנס חירום וכחובש מוסמך במסגרת מגן דוד אדום. כך גם נזקפים לזכותו של המערער היותו נעדר עבר הפלילי וכאמור, עצם הפסקת המעשים מיוזמתו. כפי ששירות המבחן מציין, המעשים בוצעו עקב מעידתו של המערער בשל משבר נפשי קשה אשר פגם בשיקול דעתו, ואין בביצועם כדי להעיד על אופי רע או פגום של המערער, ומשכך אין גם חשש ממשי להישנותם.

בשולי הדברים אחזור על הערה שהערתי גם בהליך אחר, כי התקשיתי לקבל את עמדתה של המאשימה, כי במישור העקרוני יש להמנע מהרשעתם של שוטרים. כשם שאין להדר שוטר בריבו, אין מקום לקבוע כלל גורף כי יש דווקא להחמיר עם שוטרים ביחס לנאשמים אחרים. דברים אמורים בין היתר לאור כך שאך לפני זמן קצר הציגה המאשימה לפניי במקרה אחר הסדר טיעון, בו שוטר תקף עצור כבול באזיקים, ובעניינו הוסכם על קביעת אשמה ללא הרשעה והתחייבות להמנע מהרשעה, מבלי שהנאשם הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן (ת"פ 35727-08-21). התקשיתי לראות כי האבחנות שבין שני המקרים מצדיקות את הפער בעמדתה העונשית של המדינה. אדגיש, כי גם אלמלא ההסדר באותו הליך הייתי נמנע מלהרשיע את הנאשם, והדברים נאמרים על מנת להצביע על הקושי בעמדתה של המאשימה.

סיכום

לאור האמור מעלה, מבטל את הרשעתו של הנאשם, קובע כי עבר עבירת תקיפה, על פי העובדות והוראת החיקוק שבכתב האישום ומטיל עליו 120 שעות של"צ.

הנאשם מוזהר, כי אם לא יבצע את השל"צ כנדרש יגזר דינו מחדש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ל' ניסן תשפ"ב, 01 מאי 2022, בנוכחות הצדדים.